

Arrest

nr. 191 965 van 13 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 juni 2017.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat X, die de tweede en derde verzoekende partij vertegenwoordigt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers F.N.M., F.F. en F.O. dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor

erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers F.N.M. en F.F. hun huidige zevende asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vijfde en zesde asielaanvraag hebben uiteengezet, namelijk hun vrees voor de Afghaanse Pashtoun bevolking omwille van hun Hazara origine. Verzoekers verwijzen opnieuw naar hun verblijf in Iran, stellen economische problemen te hebben in Afghanistan en voegen hieraan toe dat verzoekster F.F. lijdt aan kanker. Ook verzoeker F.O. (zoon van voornoemden) steunt zijn huidige vijfde asielaanvraag op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige drie asielaanvragen geeft uiteengezet; hij verwijst opnieuw naar zijn verblijf in Iran en herhaalt nogmaals dat Afghanistan een onbekend land voor hem is. Verzoeker F.O. herhaalt tevens dat hij een blog of website heeft waarop hij zaken post over Afghanistan.

De eerste asielaanvraag van eerste verzoeker F.N.M. en tweede verzoekster F.F. werden geweigerd bij 's Raads arresten nrs. X en nr. X van 23 maart 2012 omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is, en zij met hun gezin, met betrekking tot de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, in Kabul over een intern vestigingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

In het kader van de vierde asielaanvraag van eerste verzoeker en tweede verzoekster nam de commissaris-generaal op 17 januari 2014 beslissingen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Hun beroep tegen die beslissingen werd verworpen bij 's Raads arrest nr. X van 9 juli 2015.

In het kader van de vijfde asielaanvraag van eerste verzoeker en tweede verzoekster, waarbij verklaarden tijdens hun voorgaande asielaanvragen niet de waarheid te hebben verteld door zowel over hun verblijfplaats als over hun vluchtaanleiding te hebben gelogen, nam het Commissariaat-generaal wederom beslissingen tot weigering tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Tegen die beslissingen werd geen beroep ingediend waardoor deze definitief zijn geworden en als vaststaand dienen te worden beschouwd.

Derde verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 28 augustus 2014 omdat zijn relaas niet aannemelijk of geloofwaardig is, en hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Zijn tweede en derde asielaanvraag werden door de commissaris-generaal niet in overweging genomen. Tegen die beslissingen werd geen beroep aangetekend.

Ook de zesde asielaanvraag van verzoekers F.N.M. en F.F. en de vierde asielaanvraag van F.O. werd door de commissaris-generaal niet in overweging genomen. Het beroep tegen deze beslissingen werd verworpen door deze Raad in zijn arrest nr. X van 22 december 2016.

Ter ondersteuning van hun huidige zevende respectievelijk vijfde asielaanvraag legt tweede verzoekster F.F. tal van medische documenten neer.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang

van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige asielaanvragen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde en reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Dient vooreerst op te worden gewezen dat het middel onontvankelijk is waar het betrekking heeft op de beslissingen van de commissaris-generaal genomen in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen. Zo voeren verzoekers in hun verzoekschrift een gans betoog rond hun verblijf in een kerk, de politieke activiteiten van de zoon van eerste verzoeker en tweede verzoekster, en hun verblijf in Iran, gegevens welke reeds beoordeeld werden in het kader van hun vorige asielaanvragen. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerdere asielaanvraag/asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoekers aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de zevende respectievelijk vijfde asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen.

De opmerking als zou de ambtenaar vooringenomen geweest zijn, is niet meer dan een blote bewering. Het feit dat de bestreden beslissingen en de daarin opgenomen motieven in verzoekers hun nadeel spelen, is geen aanwijzing van enige bevooroordeeldheid. Een ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor niet kan worden ingezien hoe deze in casu bevooroordeeld zou zijn geweest. Waar verzoekers verwijzen naar rechtspraak omtrent het rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' stelt de Raad vast er in casu geen toepassing wordt gemaakt van dit rechtsbeginsel, hetgeen uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt, zodat verzoekers' betoog hieromtrent feitelijke grondslag mist en aan ernst ontbeert.

Verzoekers verwijzen voorts opnieuw naar algemene informatie omtrent de situatie van de etnische groep Hazara in Afghanistan. Dergelijke verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst volstaat echter niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke. Dit geldt evenzeer waar verzoekers verwijzen naar algemene informatie omtrent personen die lange tijd elders buiten Afghanistan hebben gewoond en bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan in een "situatie van isolement" terecht komen. Verzoekers maken hiermee niet in concreto aannemelijk bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan een risico te lopen op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

5.2. Wat betreft de ziekte van tweede verzoekster F.F., oordeelde de Raad reeds in het kader van verzoekers hun vorige asielaanvraag dat medische problemen op zich niet onder het toepassingsgebied ressorteren van het verdrag van Genève noch onder de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekers hun verwijzing naar een arrest van de RvV is in casu niet dienstig. Het arrest nr. X, waarin overgegaan wordt tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van één van de verzoekende partijen, heeft betrekking op individuele asioldossiers. Dient te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. In het betrokken dossier werd bovendien geoordeeld dat de ene verzoekende partij kampt met een mentale handicap, een ernstige psychotische stoornis met waanbeelden en hallucinaties. Verzoekers in casu tonen geenszins aan zich in een vergelijkbaar geval te bevinden nu tweede verzoekster blijkens de door haar neergelegde medische attesten een tumor zou hebben. Verzoekster dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot de daartoe geëigende procedure.

5.3. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief beschikken in Kabul om de onveilige situatie in hun regio van herkomst te vermijden. Verzoekers brengen geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van hun vorige asielaanvragen gedane inschatting van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende deze hervestiging.

Waar verzoekers de veiligheidssituatie in Kabul betwisten en internetartikelen bijbrengen om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Kabul een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Zo ontkent verwerende partij niet dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. In zoverre uit de informatie vevat in het administratief dossier en uit de door verzoekers bijgebrachte informatie blijkt dat het geweld lijkt te zijn toegenomen in Afghanistan en er in de hoofdstad Kabul zelfmoordaanslagen voorkomen, toch blijkt duidelijk dat er in Kabul geen "open combat" gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantoonst dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

De vraag van verzoekers om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal om een onderzoek te voeren aan de hand van interviews met de Kabul bewoners, wordt niet ingewilligd. De Raad stelt vast dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie gebaseerd is op talloze bronnen en op een objectieve en onpartijdige manier een beeld schetst van de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan en meer in het bijzonder Kabul. Cedoca volgt de veiligheidssituatie in Afghanistan, en in het bijzonder Kabul, voortdurend op en in het geval van fundamentele wijzigingen in het patroon van geweld zal de informatie van het Commissariaat-generaal versneld geactualiseerd worden.

Waar verzoekers verwijzen naar de moeilijke omstandigheden waarin vluchtelingen bij terugkeer naar Afghanistan terechtkomen gelet op de hoge werkloosheidsgraad, stelt de Raad vast dat verzoekers met hun algemeen betoog niet concreet aannemelijk maken dat zij daar in een vergelijkbare situatie zullen

terechtkomen. Er zijn naar het oordeel van de Raad in casu dan ook geen concrete aanwijzingen dat verzoekers in Kabul in mensonwaardige omstandigheden zullen terechtkomen. De Raad wijst er in dit verband op dat socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoekers zijn er evenwel geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hun hoofde suggereren.

Er zijn naar het oordeel van de Raad in casu dan ook geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoekers in Kabul onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

6. In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of algemene verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie in zijn land van herkomst, volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

7. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 juni 2017, voeren verzoekende partijen aan dat zij het slachtoffer zijn geworden van een ongelijke behandeling in vergelijking met andere asielzoekers die, nadat zij aanvankelijk werden geweigerd omwille van een ongeloofwaardig relaas en afkomst toch erkend worden als vluchteling wanneer zij in een latere asielaanvraag de waarheid vertellen. Voorts beklemtonen verzoekende partijen dat er, in tegenstelling tot wat in de beschikking wordt gesteld, wel "protection officers" zijn op het CGVS

die partijdig zijn. Verzoekende partijen vervolgen dat geen rekening is gehouden met de rapportage over Kabul door Liza Schuster; dat in hun hoofde geen sprake kan zijn van een intern vestigingsalternatief, temeer de echtgenote ernstig ziek is en revalideert van kanker. Waar in de beschikking wordt gesteld dat een verwijzing naar het arrest nr. X niet dienstig is omdat het geen vergelijkbare situatie is, stellen verzoekende partijen dat de Raad artikel 15b) kan gebruiken in dergelijke gevallen. Volgens verzoekende partijen kon men vroeger nog beroep doen op de toepassing van artikel 9ter doch thans wordt de verantwoordelijkheid verschoven, en aanvaardt de Dienst Vreemdelingenzaken amper nog aanvragen 9ter.

4.2. Zo verzoekende partijen voorhouden dat zij ongelijk behandeld werden, dienen zij met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Met de loutere stelling dat zij het slachtoffer zijn geworden van een ongelijke behandeling in vergelijking met andere asielzoekers die, nadat zij aanvankelijk werden geweigerd omwille van een ongeloofwaardig relaas en afkomst toch erkend worden als vluchteling wanneer zij in een latere asielaanvraag de waarheid vertellen, blijven zij schromelijk in gebreke. Dient er trouwens op gewezen te worden dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker "teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen". Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Het gegeven dat verzoekende partijen hier niet in slagen en andere asielzoekers wel, houdt geenszins een ongelijke behandeling in.

Waar verzoekende partijen beklemtonen dat, in tegenstelling tot wat in de beschikking wordt gesteld, wel "protection officers" zijn op het CGVS die partijdig zijn, komen zij niet verder dan bouté beweringen die zij, voor wat betreft hun concrete geval, geenszins weten hard te maken aan de hand van objectieve en concrete elementen.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief beschikken in Kabul om de onveilige situatie in hun regio van herkomst te vermijden. Verzoekers brengen geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van hun vorige asielaanvragen gedane inschatting van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende deze hervestiging. Waar verzoekende partijen de veiligheidssituatie in Kabul betwisten en informatie bijbrengen, waaronder de rapportage over Kabul door Liza Schuster, om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er niet veilig is, herneemt de Raad dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Kabul een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Zo ontkent verwerende partij niet dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. In zoverre uit de informatie vervat in het administratief dossier en uit de door verzoekende partijen bijgebrachte informatie blijkt dat het geweld lijkt te zijn toegenomen in Afghanistan en er in de hoofdstad Kabul zelfmoordaanslagen voorkomen, toch blijkt duidelijk dat er in Kabul geen "open combat" gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen brengen bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stellen en aantonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

De Raad is voorts nog steeds van oordeel dat rekening houdend met verzoekende partijen hun persoonlijke omstandigheden, van hen redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij zich in Kabul, de hoofdstad van Afghanistan, vestigen. De Raad oordeelde reeds in het kader van hun eerste asielaanvraag als volgt: "(...)3.9. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Ter terechtzitting werden de partijen gewezen op de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief.

De Raad wijst er op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Hussein tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen EHRM (zie ook: Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker reeds meerdere jaren in Kabul heeft gewoond in het verleden, dat hij daar familieleden heeft en dat hij de nodige financiële middelen heeft om zich daar te vestigen. Dat hij afhankelijk is van zijn gronden in Dahnesar kan de Raad aannemen, doch uit zijn verklaringen blijkt dat ook in het verleden toen hij in Kabul woonde zorg werd gedragen voor zijn gronden door familieleden (gehoorverslag CGVS, p. 11). De Raad herhaalt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij persoonlijk wordt vervolgd door J. zodat hij niet aannemelijk maakt dat hij zich om die reden niet zou kunnen vestigen in Kabul.

In de mate verzoeker er nog op wijst dat zijn broer, F. A., onlangs is vermoord door de Taliban in Kabul en hij dit heeft vermeld tijdens zijn gehoor, dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel begin van bewijs ter staving van deze moord heeft neergelegd en uiterst vaag blijft over de omstandigheden van deze moord. Hij kan enkel zeggen dat hij via zijn schoonvader op de hoogte is gebracht maar heeft nagelaten te vragen wanneer of in welke omstandigheden zijn broer zou zijn omgebracht (gehoorverslag CGVS, p. 10). Deze loutere bewering doet aldus geen afbreuk aan het besluit dat verzoeker geen vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt. De Raad benadrukt dat de motiveringsplicht niet vereist dat alle elementen van het administratief dossier ook door de commissaris-generaal in zijn beslissing moeten worden opgenomen doch vereist enkel dat de beslissing met motieven wordt omkleed en dat de commissaris-generaal alle objectieve gegevens nagaat die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen, hetgeen in casu is gebeurd.

Derhalve maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij en zijn familie zich niet in Kabul zouden kunnen vestigen.(...)”

Verzoekende partijen brengen in het kader van hun huidige asielaanvraag geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van hun vorige asielaanvragen gedane inschatting van de commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief in hun geval.

Wat betreft de medische problemen van verzoeksters F.F., is er op basis van de verklaringen van verzoekende partijen geen reden om te concluderen tot het bestaan van een band tussen het eventuele gebrek aan behandeling en de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Uit hun verklaringen blijkt immers nergens dat verzoekster omwille van haar nationaliteit, haar ras, haar politieke of religieuze overtuiging of omwille van haar toebehoren tot een bepaalde sociale groep behandeling zou worden ontzegd. Met betrekking tot de beoordeling van de situatie waarin verzoekster bij een terugkeer naar Afghanistan dreigt terecht te komen als gevolg van haar medische problemen moet worden gesteld dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: “(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)”. Hieruit blijkt overduidelijk

dat verzoeker zich van de verkeerde procedure bedient om het adequaat karakter van de (toegang tot) behandeling van zijn medische problemen te laten beoordelen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS